

MISSINGSCHIE

COURANT.

Weg eens de heer VAN DOORN.

De *Tolk der Ryksheid* heeft aangevangen, zijne belofte gesproken, doen, van eenige bescheiden bedenkingen in het lichtbrengen, ten aanzien van ons, ook in zijn No. van deze overgenomen, artikel, betreffende den heer VAN DOORN.

Wij zeggen den *Tolk* dank, voor zijne loijale wijze van handelen, namelijk, door ons artikel in deszelfs geheel aan zijne mede te deelen, die nu te heter over de waarde van het aanvankelijk gestelde en de daarop gevallene bedenkingen niet kunnen oordeelen.

Wij volgen gaarne zijn voorbeeld, door ook de bedenkingen van den *Tolk* hier achter in derzelver geheel aan onze lezers te doen kennen.

De conclusie, dezer eerste reeks van bedenkingen is: dat den heer VAN DOORN, geen gering gedeelte der schuld op zijnen geweten, van de eerste oorzaak van het verlies van populariteit des vorigen Konings, — het volhardings-systeem, last ons nu zien, waarop die conclusie gebouwd wordt.

Wij hadden gezegd, dat wij deugdelijke bewijzen noodig hebben, om, na hetgeen wij van het karakter, (ook het portret) van den heer VAN DOORN, in vorige betrekkingen gehoord, hadden leeren kennen, aan een overslaan tot volkomen tegenovergestelde beginselen te kunnen geloof hechten; en op dien grond te kunnen toestemmen, dat die heer inderdaad en voor alle anderen, behoorde te worden aangewezend als de man, wiens afstreding voor de natie wenschelijk was.

Waren er nu zóódanige bewijzen geleverd, wij zouden onze lezers de zaak gewonnen geven, en — of met woorden, of met stilzwijgen toestemmen.

Maar zie hier, wat tot eerste bewijs moet dienen.

„Zoude men eenen ouden man“ [de heer VAN DOORN, dit tusschenbeneden gezegd, is nog zoo oud niet.] „die in zijn jeugd goed Gouverneur wist te spelen, thans als eersten raadslidenaar willen doen aanblijven, terwijl hij geheel met den geest van het Nederlandsche volk onbekend schijnt te zijn; terwijl hij zich aan geene grondwet kreunt en wilkeur pleegt; terwijl hij de geheele democratie, het geheele gezin der burgerschap miskent?“

Men ziet het, de eerste beschuldiging, de onbekendheid met de geest van het Nederlandsche volk, rust op geen bewijs, behalve op iets, hetwelk den *Tolk* vrijheid doet vinden, te stellen en bepaald uit te drukken; maar — op den schyn.

„Wissende, die van het handelen tegen de grondwet en het gezin van wilkeur, hebben wij, in de hoofdzak, bij ons vorig artikel wederlegd, door aan te toonen, dat aan den heer VAN DOORN, te onregte, uitsluitend, daden zouden worden toe laste gelegd, tot welke, blijkens de authentieke stukken, zijne Ambtgenooten, als hoofden van Departementen, allen medegewerkt. Alleen het besluit, houdende in veringstelling der Ministeriële verantwoordelijkheid, bleef geheel uitsluitend voor zijne verantwoording; doch in ons oog was de één daad, bij de menigte van dien aard, welke op roeping van dezen of genen zijner ambtgenooten kunnen worden gesteld, niet gewigtig genoeg, om juist hem, by uitsluiting, te moeten doen aanwijzen, als het vertrouwen des Konings en der natie inzonderheid te zijn onwaardig geworden, en deweg te moeten afsteden.

De derde beschuldiging, dat hij de geheele democratie, het geheele gezin der burgerschap miskent, waar vinden wij het bewijs, dat die miskenning door den heer VAN DOORN by uitsluiting plaats vindt?

In het misschen daarin, dat Z. Exc. den Koning kan hebben aangeraden, de aanneming van het 10^e wetsontwerp, tot wijziging der grondwet, hetwelk, ook volgens den heer VAN CAMPERS-NEUWLAND, „eene verandering in meer democratischen zin“ bevatte, en welk ontwerp door de dub-

bale Kamer, in dien hoofde, werd verworpen?

Wie gaf hier meer bewijs van miskenning der democratie, van het geheele gezin der burgerschap, de Koning, als wiens voornaamste raadslid men den heer VAN DOORN noemt, door de aanneming van het ontwerp, of de dubbele Kamer door de verwerping?

Hieruit kan men niet wel een bewijs, maar veelmeer een tegenbewijs trekken, maar welk ander bestaat er dan? Het H. B. heeft, het is waar, iets dergelijks beweerd, maar hoe groot vertrouwen wij in sommige opzigten in de woorden van het H. B. stellen, in het stuk van politieke oordeelvelling moeten wij, en zoo wij meenen ook de *Tolk*, nu even dan van hetzelfde verschillen. Dat aan de burgerstanden allen een wezenlijken invloed op de verkiesing der Staten-Generaal bij voortduring wordt onthouden, dat zy daarentegen en de mindere standen, waar het op dragen van lasten aankomt, naar evenredigheid hunner krachten om te dragen, te zwaar worden belast: zal dit als uitsluitend het werk van den heer VAN DOORN moeten worden beschouwd?

Maar toonden wij het niet reeds boeyen, dat al wil zelfs de regering veranderingen in meer democratischen zin maken, de 481 wel zorgen, dat het er niet toe komt?

En de heer ROCHUSSEN, zou deze zijne inspiratie, tot voordragt der beminnelijke opcenten, ook op de onvermijdelijke levensbehoeften, aan den heer VAN DOORN ontleend hebben? Kan men zóódanige slaafschheid in den Minister, die wist, dat hij nimmer veel van hem verwacht, niet op hem rekenen, met mogelijkheid veronderstellen?

Zonder partijdig te zijn, gewis niet.

Dus ook hier geen bewijs. En waar wij verder zoeken, wij vinden er geen, op grond waarvan hoofdzakelijk en als bij uitsluiting op den heer VAN DOORN de beschuldiging zou moeten rusten van miskenning van het gezin der burgerschap. En nogtans moet dit een der voornaamste gronden uitmaken, om, juist en bij voorkeur, op zijn ontslag te doen aandringen.

» Algemeen bekend is het, zegt de *Tolk*, dat Hy het was, die zich tot op het laatst en allerwaarschijnlijkst hardnekkiger dan een raadslid des Konings, tegen de aanneming der 24 artikelen verzettede.”

Het is algemeen bekend, dat het allerwaarschijnlijkst zóó is: derhalve, dat het vermoed wordt. Maar wij zochten naar bewijzen voor den gewigtigen invloed van den heer VAN DOORN voor zijn grootst en voornaamst aandeel in de schuld aan het volhardings-systeem.

Het bovenstaande levert dit niet, zoo men ziet; evenmin als de algemeene, niet bewezen beschuldiging van het H. B. Maar ook evenmin de volgende vraag, van den *Tolk*: » maar » zoude men deze niet ten einde brenging of schorsching [der onderhandelingen] niet hoofdzakelijk of wel geheel en alleen » moeten toeschrijven aan te weinige benadering van ons » Gouvernement, van de onhandelbaarheid van den voornaam » ligen Koning, en deze weder aan verkeerde raadgevingen, » aan de het meest op hem invloed hebbende personen, aan » welks hoofd zich toch, in de laatste jaren, onafgebroken de » Minister van Staat, de Secretaris VAN DOORN bevond?“

Wanneer de *Tolk* aannemt, dat de voormalige Koning, op bepaalde punten, onhandelbaar was, moest hij dan zoo gemakkelijk aannemen, dat Z. M. handelbaar, of liever vatbaar voor raadgeving, zoude zijn voor den heer VAN DOORN, in het bijzonder? Hij vraagt slechts, (wij weten het) zou het zoo niet zijn geweest? Maar voorliet de regtvaardigheid dan niet, de vraag er nevens te stellen: zou het niet omgekeerd zoo zijn geweest? En is men zóó billijk, dan komt men almede tot geen bewijs; want de mogelijkheid van beiden bestaat.

Maar, zekerheid, maar bewijs is er, en dit hebben wij geleverd, (doch het wordt door den *Tolk* met de opgegevene vraag voorbijgegaan,) dat bepaaldelijk de Minister van Buiten-

landsche Zaken tot het volhardings-stelsel blijkbaar en krachtig heeft medegewerkt.

Deze was het, tot wiens Departement de zaak der onderhandelingen bijzonder behoorde; die de gezanten hunne voorschriften en nota's zond, die in de Tweede Kamer het gevolg verdende stelsel verdedigde, en betoogde, dat men in het belang en voor de eer des lands, zóó moest en niet anders kon of mogt handelen. Die Minister was het, van wien de *Arnhemse Courant* zeide, en hetgeen de *Tolk* niet tegenspreekt, dat hij, met opzigt inzonderheid tot de buitenlandsche aangelegenheden, de voornaamste raadsman des vorigen Konings was. Deze Minister was het, welke zich niet behoeft te onderwerpen aan een stelsel, dat hem verdelijfelijk toescheen, die kon verlangen dat de onderhandelingen werden voortgezet, of dat men zijne demissie aannam. Dit zijn daadzaken en bewijzen, meenen wij, een weinig sterker, dan de vraag: of niet de andere voornaamste raadsman des Konings tot de onderhandelbaarheid van Z. M. kan hebben bijgedragen?

En de handelwijze der SS. GG., die de fondsen inwilligden voor de volharding, op welke wijze wordt deze verontschuldigd, opdat men de schuld voornamelijk op den heer van DOORN zou kunnen laden?

Maar wie maakten de vertegenwoordigers tot datgene wat zij zijn, tot gedweef, onderworpen en van de regering afhankelijk wezens? Dedden de Ministers dit niet voornamelijk? Was het ook niet ten gevolge van schoonklinkende redeneringen, van plegtige beloften, van heilige verzekeringen, omtrent den bloei der financiën, de schoone toekomst en diergelijken, dat de tegenwoordiging zich liet blinddoeken en misleiden? Neen, aan geene vertegenwoordiging kan positief het onheil van het volhardings-stelsel geweten worden.

Wij hebben niet beweerd, dat de vertegenwoordiging alleen de geheele schuld had van dat stelsel, maar dat zij er toe medewerkte; en wil nu de *Tolk* als bewijs van het tegendeel aanvoeren, dat zij zich door schoonklinkende woorden enz. liet blinddoeken en misleiden, waar het hare taak was, helder te zien, te onderzoeken, te beoordeelen en in het belang des lands te handelen, — dan zal, vreezen wij, wel bezwaarlijk iemand, die eenig zuiver denkbeeld heeft van hetgeen een vertegenwoordiger behoort te zijn en te doen, die verontschuldiging voor goede munt aannemen; gelijk de *Tolk* zelf dan ook anders in geenen deele zoo teederhartig over de vertegenwoordiging oordeelt, wanneer zij zich door de Ministers heeft laten overhalen, om het een of andere, dat niet glad in den haak is, goed te keuren.

Maar, zulke tegenoverstelling van de Minister van Financiën, — wie waren dan de Ministers, die haar, door schoonklinkende woorden, en door dat alles wat de *Tolk* opnoemt, hebben geblinddoekt en misleid? Was dit voornamelijk de Minister van DOORN? Of waren het inzonderheid die herhaalde, fraai gestelde openingen en mededeelingen van den Minister van Buitenlandsche Zaken, de glansrijke schetsen van den toestand onzer overzeesche bezittingen van wege het Departement van Koloniën, en de geruststellende beloften der Ministers van Financiën, omtrent onze financiële toekomst, welke de vertegenwoordigers, volgens den *Tolk*, blinddoekten en misleidden?

Waar zijn de redetwistingen van den Minister van DOORN, op welke de door den *Tolk* vermelde bijzonderheden toepasselijk zijn?

Wij voor ons kennen die niet.

Maar nogtans stelt men hem op den voorgrond, als den schuldigen aan het volhardings-stelsel, alleen mogelijk gemaakt door de toegeevende handelwijze der vertegenwoordiging, welke hiertoe door zijne Ambgenooten werden overgehaald, en — plaatst toch deze laatste in de schaduw.

Is dit billijk?

De *Tolk* voert ook nog aan: »De *Flissingsche Courant* zegt, dat zijne [des heeren van DOORN] oude betrekkingen op en in de Provincie Oost-Vlaanderen het hare kunnen hebben bijgedragen tot zijne stemming voor de hereeniging. Mooije beweegreden! om aan eigenbelang of eigene inzichten miljoenen schats der natie op te offeren!

De *Tolk* zal ons niet willen tegenspreken, dat, toen wij van oude betrekkingen spraken, wij daarmede politieke betrekkingen bedoelden. Zijne betrekking als Gouverneur had den heer van DOORN b. v. in staat gesteld, te beoordeelen, van hoeveel gewicht het bezit der gen. Provincie, en ook wellicht de overigen, voor ons land reeds destijds was en later nog worden kon. Zijne oude politieke vrienden konden hem van de wenschen van een groot deel der bevolking naar de hereeniging onderrigten, en hem de mogelijkheid er van voorspiegelen: — en dit een en ander, meenden wij, kon tot zijne stemming vóór de hereeniging hebben bijgedragen.

Hoe kan hier het eigenbelang bij worden te pas gebracht? Zou de Minister en Secretaris van Staat, de voornaamste raadsman, zoo men beweert, van Zijnen Koning, wellicht gewenscht

hebben, weder Gouverneur van Oost-Vlaanderen is, zou die onderstelling niet aan ongerijmdheid grenzen?

En de eigene inzichten? Wanneer een staatsman die, wanneer hij die ziet versterkt en gedeeld door zijnen Ambgenooten, — wanneer men van meening is, die inzichten met het belang van den Staat strooken, zou het misdadig zijn te noemen, die inzichten niet te laten tot men tot belere overtuiging gekomen is? Maar dat heer van DOORN mede die inzichten had, hetgeen wij altemin niet onmogelijk behoeven te oogen, bewijst immers, nog in gedeelte, dat daarvan, alleen en in de hoofdzake, het belang van volharding zijnen oorsprong zou verschuldigd zijn, het gedeelte waarvan, naar wij meenen, hier boven door ons noegzaam is bewezen.

Vandaar dat wij, voor ons, zonder naalere en hetero te denken dan de *Tolk* geleverd heeft, nog in geenen deele kunnen hebben met de beschuldiging, dat de eerste oorsprong van het verlies der populariteit van den vorigen Koning het volhardings-stelsel, — hoofdzakelijk en in de voornaamste aan den heer van DOORN zou moeten geweten worden, zijn aandeel daarin grooter en gewichtiger zou zijn, dan van menig een zijner Ambgenooten, en op dien grond bij het aandrigen op zijn ontslag wenschelijk voor de natie zou.

Wij wilden opzettelijk aan deze wederlegging eenige bijzondere zorg toe, omdat wij weten, dat aan velen staatkundige vrienden onze verdediging van dien Minister hinderd heeft. Zij mogen nu nader onderzoeken en beoordeelen, in hoever die verdediging, op gronden van billijkheid en regtvaardigheid, is vol te houden.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 13. November. In Zwitserland zijn rivieren buiten hare oevers getreden en hebben, even als Frankrijk, overstromingen en verwoestingen veroorzaakt. Huizen, stallen enz. zijn door den stroom vernield en versleept. Te Rheineck drong de Rijn in de huizen en schade aan; in Glarus, St. Nicolaas, Desentis, enz. was onder water: de noodklok werd van alle zijden gehoord.

Uit Rijn-beijeren wordt gemeld, dat aldaar eenige militaire voorbereidselen zijn gemaakt om eenen overval van den kant der Fransche grenzen, waar niet onaanzienlijk getal troepen is verzameld, te keeren en aan te slaan; op last van de Beijersche militaire overheden worden de troepen naar de grenzen gesonden.

De *Augsburger Allgemeine Zeitung* geeft nog den genden brief uit Alexandrie van 17 October:

De graaf *Walewsky* heeft gisteren avond tot na middernacht een bijeenkomst met *Mehmed-Ali* gehad, en is heiden terug in de vroegste naar Syrie vertrokken. Vóór zijn vertrek heeft hij nog eenen Poolchen cavalerie-officier, die sedert een jaar te vergeefs op een aanstelling gewacht had, als ingeworven; dezelve zal in die hoedanigheid terstond naar St. Jean d'Acre vertrekken. Deze vesting schijnt derhalve stook te worden. Vroeger heeft *Mehmed-Ali* dikwerf verklaard, geene Europeanen meer in dienst te zullen nemen. Het moet met zijne zaken slecht staan, dat hij op dit oogenblik zoo plotseling terug komt.

De uit Syrie met de stoomboot *Fulton* ontvangen berichten, worden zeer geheim gehouden, hetgeen een kwaad teken is. Naar men intusschen verneemt, zijn alle de Maronieten, volkomen gewapend, en tasten zij de Egypten van alle kanten aan, zoodat de kust tot aan de hoogste bergen van 't gebergte in de magt des Sultans en zijner Ambgenooten is. *Ibrahim-Pacha*, die daardoor geheel van *Soliman-Pacha* afgesneden is, bevindt zich in een zeer moeilijken toestand, want de bondgenooten kunnen thans, zonder gevaar hunne legerplaats, een corps van 15,000 man afzetten om *Ibrahim-Pacha* aan te tasten, voor wien in dat geval de terugtocht naar Tripoli open blijft. Er loopen wellicht twee en van Tripoli twee wegen over het gebied naar Bralbek, maar alle drie loopen door het gebied der Maronieten, die ze goed bezet hebben, en gemakkelijk een veel sterkere magt verdedigen kunnen, zoodat er ten te vóór *Ibrahim* niet overschiet, dan den moeilijken toestand langs de kust over Latakia naar Antiochie in te slaan, wien hij het grootste gedeelte zijner troepen zou kunnen verliezen. Aan eenen togt naar Konstantinopel, waarmede de Franschen van onkunde dreigen, is in geen geval meer te denken. Er zijn zelfs geruchten in omloop, volgens welke *Ibrahim-Pacha* reeds heimelijk te Kairo zou aangekomen zijn.

Solim Bey, die met den *Fulton* uit Syrie aangekomen bevond zich bij het corps van *Soliman-Pacha*, en werd ingevangen gemaakt, maar is gelukkig ontsnapt, om te komen van het voorgevallene naar herwaarts te brengen. Zijn verscheiden met geld beladen kamelen naar Kairo

verschijnt, moet dat geld naar Syrie gezonden

vloot heeft deze dagen op nieuw bevel ontvangen; om zooveel mogelijk te bespoedigen: het schijnt dat de Fransche vloot in de nabijheid is, en dat zij spoedig verhoorbaar moet.

ENGELAND.

den 14. November. Neden wordt verzekerd, dat de Anglo-Amerikaansche Conferentie, aan haar doel gelukkig, en bemiddelend tusschen de strijdige belangen van den Sultan en de Pacha te wezen, en begeerig den vrede in Europa te handhaven, tot het doen van een gewigtigen stap besloten heeft, en dat het onderwerp van een gisteren gehouden Kabinetstelsel uitgemerkt, te weten, om den admiraal *Stapford* te laten, den Pacha de diensten en tusschenkomst der vier mogendheden aan te bieden, ten einde hem het eren van Egypte worde verzekerd, mits hij zich overwerpt. Daer hij dit echter niet, dan zouden de Fransen op de meest ernstige wijze voortgezet en zelfs den winter niet afgebroken worden.

De bevolking van Syrie verdeelt en opgescheiden (daaronder niet begrepen de Bedouïnen) Grieksch-geloofigen 345 duizend; Drusen 186 duizend; Maroniten 164 duizend; Katholijken, allen te zamen (met inbegrip van Armeniënen) ongeveer 2 miljoen.

FRANKRIJK.

den 12. November. Zondag hebben te Versailles schouwburg grove ongeregelheden plaats gehad. Een van het parterre eischte het zingen van den Marsch met een geweldig getier. Toen de acteur, geschreeuw moest beantwoorden, zeide, dat die marsch niet worden als het stuk was afgespeeld, maskeren en een nog grooter geweld; geene vermaningen tot rust, en men was eindloos gedwongen door eenige der belhamels, die reeds eene bank hadden afgebroken de stukken naar beneden wierpen, uit den schouwburg

hier hebben eergisteren avond ongeregelheden plaats. Verscheide troepen vereenigden zich op het parterre van een zeker kommando. Deze bijeenstelling, die aangroeide, had plaats door een vijftigtal personen de velle snelden toe; doch door deze opgevoerd om zich te verstrooien, weigerde de troep zulks.

Van Petit-Pont kwam de gerechtsdienaar te hulp en thans een worsteling, bij welke twee Sergens doodelijk zijn gewond. Twaalf personen zijn gearresteerd.

De slagtoffers der overstroming heeft de Koning uit zijn kas de som van 100,000 fr. toegebragt, de Koningin de Hertog van Orleans, even zoo veel, en prinses Adelaide het dubbel. Van wege het ministerie van Handel koophandel is eene voorloopige hulp van 50,000 fr. er bij de kamer is eene concept-wet voorgedragen, en nu aan van een credit van 5,000,000, om tot het werk te dienen.

BELGIE.

den 15. November. Onder het opschrift Berlijn, Mars in de *Keulse Gazette* het bericht, dat Pruisen op het oorzak, zich op een vreeselijken voet van oorlog opstelt, wat Frankrijk met zooveel ophef doet of hoort, dat Pruisen in de daad en met nadruk en klem Sollicit.

NEDERLANDEN.

den 16. November. Men verneemt, dat de Pruisische dragonders, thans nog te Leeuwarden en in de stad, van daar naar Deventer zullen terugkeeren, het escadron lanciers van Utrecht naar 's Gravenhage worden verlegd, om in opgenoemde plaats vervangen te worden door het escadron, in 't welk thans te Tiel ligt. Den 1. December zal deze verwisseling moeten volbragt zijn. In Amsterdam wordt geschreven, dat het costume, hetwelk de Koningin bij de inhuldiging zal gedragen worden, bestaat in een kleed van witte goudstof, met eenen Franzen en $\frac{1}{2}$ el breedten rand van het fijnste hermelijn, met eenen mantel *à la cour*, insgelijks van goud-*hermelijn* in het rond 10 ellen lang, de raud $\frac{1}{2}$ el breed, en eenen al het overige aan den mantel, rijk met hermelijn versierd. Eindeindelijk nog eene groote man-*hermelijn* van het fijnste hermelijn; de mof, insgelijks van hermelijn.

Ging voor H. M. vervaardigd een kleed van donker Kairo, met 6 ellen wijde en 2 ellen breede randen, en gegarneerd met fijn hermelijn. Veel tot dit

een en ander behoorende wordt vervaardigd en bewerkt door de heeren gebroeders J. en M. Jacobowitz, welke bij Mr. Ma. besluit van de 13. dezer, tot hofontwerkers der Koningin benoemd zijn.

Uit Amerika verneemt men, dat *Fanny Elster* zich thans in de Havannah bevindt, waar zij hare dansvoorstellingen geeft, en in vier weken tijds regelmatig 100 duizend franken verdient.

Gemengde Berigten.

De spanning tusschen de Pruisische en Fransche Hoven is weder aanmerkelijk toegenomen. De Fransche agent *Welsky*, is na eene langdurige conferentie, met den Pacha te hebben gehouden, naar Syrië afgevaardigd. De beide Parlementarissen zijn den 12. November *pro forma* vergaderd geweest, om de acte van prorogatie tot den 10. December te hooren voorlezen. De staat der gezondheid van den jongen Graaf van Parijs blijft nog altijd ongerustheid inboezemen. Don Carlos zal weldra van het Fransche Gouvernement vrijheid verkrijgen om Bourges te verlaten en zich naar Duitschland te begeven. *Espartero* zou voornemens zijn, een operatie-corps naar de Fransche grenzen te zenden. Hij besluit van 12. dezer heeft Z. M. een commissie benoemd, aan welke het onderzoek en de herziening van de wetten nopens het onderwijs hier te Lande is opgedragen. Tot bijzondere geruststelling verneemt men, dat deze commissie in last heeft zich *onservijf* van hare taak te kwijten. Koning *Leopold* heeft Zaterdag middag de deputatie ontvangen, welke in last had hem het adres van den Senaat, in antwoord op de troonrede; over te reiken. Vrijdag verloorse zeer voorspoedig, met assistentie van de stads vroedvrouw *E. H. Barto*, van vier welgeschapen levende dochters, waarvan één echter kort na de verlossing overleed, de huisvrouw van *C. J. Kien*, wonende in de Breedstraat te Rotterdam. De kraamvrouw en drie overlevende kinderen zijn vrij welvarende. De *Argemische Courant* en het *Hagelblad* staan weder met govelde bajonet tegenover elkander. Succade- en kruidekoeken bij *A. van Sietem* te Amsterdam. (Amst. G.) — L. Zaterdag is te Amsterdam een allerliefst toneelspel opgevoerd, een Zee-Officier verliet, N.B., op de grootmoeder in plaats van op de kleindochter. (H. B. 10 November.) — Men houdt het nu voor stellig zeker, dat, toen er een half uur stilte in den Hemel was (zie openb. van Jon.) de vrouwen slapen, afzeker zwaar verkouden waren. Na zeventien maanden wachtens vol honger en kommer met zijn Gezin, is hij naar New-York vertrokken en schrijft hij uit Bremen mij dit. Wij wenschen hem goede reis maar de God, der vrucht vervolgt hem en beschermt mij de Wisel van 17. Honderd Gulden op Bromberg ook niet ontvangen en zoo verplicht als Publicist op te treden de tijdingen uit New-York komen als ik dood ben en mijne Kinderen van honger dood en nooit zoo iets beleefd of schandelijk mishandeld de God van het Publiek zal mij bestaan mij beschermen mijne traanen droegen mijne Kinderen van honger sterven laten ik zal eens Nijpwe Winkel opzetten en mijne Reputatie van mijn Geslacht handhaven. Amsterdam, 10 November 1840. *J. Jurglaan*. (Letterlijk uit het H. B. van den 12. dezer.)

De heer de *Saint-Aulaire* is bestemd, om den heer *Guizot* te Londen te vervangen. De speculanten maken zich ongerust over den inhoud der nota, welke Lord *Palmerston* den 2. November aan Lord *Granville* heeft gezonden in antwoord op de depeche van den heer *Thiers* den 8. October aan den heer *Guizot* overgemaakt. De jonge Koningin *Isabelle II.* wordt elken dag droevinger over het vertrek van hare moeder.

De Heer van Doorn.

(Uit den Tolk der *Vrijheid*.)

De *Flissingsche Courant* schijnt den heer van DOORN van eene zeer gunstige zijde te hebben leeren kennen, daar zij hem in een artikel omtrent de Ministers welker afbreiding zij wenschte, niet noemde. De voornaamste reden voor deze onderscheiding was, volgens het in ons vorig nummer overgenomen stuk, voornamelijk Zijner Excellentie goede dienstvervolging, toen hij Gouverneur was der Provincie Zeeland en later ook als Gouverneur van Oostvlaanderen fungeerde, waardoor hij zich zoowel in de eene als andere provincie algemeen bemind zoude hebben gemaakt. Wij willen volgaarne gelooven dat zulks het geval geweest zij; wij gelooven ook dat de heer van DOORN wel eens strenge regvaardigheid en naauwgezet te eerbied voor de wetten en persoonlijke regten heeft aan den dag gelegd; doch onzes inziens, geeft zijn gedrag als Secretaris van Staat, de uitvaardiging van onwettige besluiten, zijne onwettige medeonderteekening van staatsstukken meer dan voldoende aanleiding om thans zijne verwijdering zoowel, als die van andere Ministers te wenschen. De heer van DOORN moge ook een braaf en medelijdend hart bezitten, hij moge deugdzaam en vroom zijn — dit alles helpt hem als staatsman niet; de deugden, daartoe benodigd, mist hij. Zoude men eene ouden man, die in zijn leven goed Gouverneur wist te spelen, thans als eersten staatsdienaar willen doen aanblijven, terwijl hij geheel met den geest van het Nederlandsche volk onbekend schijnt; terwijl hij zich aan geen grondwet kreunt en willekeur pleegt; terwijl hij de geheele democratie het geheele wezen der burgerschap miskent? Wij erkennen het,

de eerste vermindering van populariteit des Konings, moet voornamelijk gezocht worden in het ongelukkige volhardingsstelsel, in het jaren lang nuttelooze verspillen van kostbare schatten om oproerige provincien onder het wettelijk gezag terug te brengen, welke zich zelfs reeds lang tot open onafhankelijkheid en welingerigten staat hadden gevormd en als zoodanig, door de Mogendheden waren erkend. Algemeen bekend is het dat, hij het was, die zich tot op het laatste en allerwaarschijnlijkt hardnekkiger dan een raadsman des Konings, tegen de aanneming der 24 artikelen verzet. De *Vlissingche Courant* zegt dat zijne oude betrekkingen op en in de provincie Oostvlaanderen het hare kunnen hebben bijgedragen tot zijne stemming voor de heroëning. Mooie beweesgreden! om aan eigen belang of eigen intzichten miljoenen schels der natio op te offeren. De *Vlissingche Courant* zegt voorts! dat, indien de toenmalige volharding een gevolg was der niet ten einde gebrachte of der geschorste zijnde onderhandelingen met de buitenlandsche Mogendheden, zoo als het heette, dan de Minister VAN DER BEEK van SOLEX, die, volgens de *Arnh. Cour.* bij het vorig bestuur den meesten invloed op de buitenlandse aangelegenheden uitoefende, de schuld diende te dragen van het rampzalige volhardings-systeem. Of eigenlijk zoude deze hiervan alleen ook de schuld niet moeten dragen, daar hij zich zoude kunnen beroepen op de vertegenwoordiging zelve, welke, door haar voortdurend toestaan der gevraagde sommen, tot het volharden in staat stelde. Maar — vragen wij dit eens — wie maakten de vertegenwoordigers tot datgene wat zij zijn, tot gedwee, onderworpen en van de regering afhanke-lijke wezens? ... Deden de Ministers dit niet voornamelijk? Was het ook niet ten gevolge van schoonklinkende redene-ningen, van plegtige beloften, van heilige verzekeringen ontrent den bloei der financiën, de schoone toekomst en dier- gelijken, dat de vertegenwoordiging zich te ligtvaardig liet blinddoeken en misleiden? Neen! aan geene vertegenwoor- diging kan positief het onheil van het volhardingsstelsel geweten worden. Hadden 's Konings meest invloed hebbende raads- lieden, zoo als VAN DOORN, zich vóór de aanneming der 24 artikelen verklaard, dan was de vrede jaren vroeger gesloten ge- weest — en gewis de vertegenwoordigers zouden, hoe toegavens anders ook, zulke enorme uitgaven niet meer toegestaan heb- ben. — Maar — wij begrijpen ook niet waarom de Ministers van Buitenlandsche zaken juist als oorzaak van het langdurige sta- tus-quo moet worden aangemerkt. De volharding, heet het, was een gevolg van niet ten einde gebrachte of geschorste on- derhandelingen met de buitenlandsche Mogendheden, — maar zoude men deze niet ten einde, bringende of geschorste niet hoofdzakelijk of wel geheel on alleen moeten toeschrijven aan de weinige toenadering van ons Gouvernement, van de onhan- delbaarheid van den voormaligen Koning en deze weder aan verkeerde raadgevingen aan de, het meest op hem invloed hebbende personen, aan welks hofst zich toch, zonder tegen- spraak, in de laatste jaren onafgebroken den Minister van Staat, de Secretaris van DOORN bevond? Wij vermeen den heer VAN DOORN als eene der voornaamste oorzaken van het volhardingsstelsel te mogen durven beschouwen; dat vol- hardingsstelsel verminderde 't eerste 's Konings populariteit en hiervan moet hem dus voor geen gering gedeelte, de schuld worden geweten.

Mengelingen.

MILITAIRE RECHTSWEZEN.

DE HEER DUVINAGE VOOR DEN AUDITEUR-MILITAIR DER
PARIJSCHE NATIONALE GARDE.

De beklagde is van top tot teen in 't korenblauw gekleed, met een breed geranden hoed op 't hoofd, kort geknipte haren; omher goedig en schrandr van gelaat.

Audit. — Heet gij DUVINAGE?

Duv. — Gij zegt het.

Audit. — Wat meer beleeftheid, ik raad het u in uw best- wil.

Duv. — Wel bedankt, broeder; God loone u er voor.

Audit. — Zet uw hoed af.

Duv. — De mensch onthloote zich het hoofd alleen voor God en voor Grijsaards.

Audit. — Gij doet nooit dienst; hoe komt dat?

Duv. — Ik heb geene wapenen.

Audit. — Men heeft u een geweer 't huis gezonden; en gij hebt geweigerd het aan te nemen.

Duv. — Dio het zwaard opvat, zal door het zwaard vergaan.

Audit. — Het is burgerpcht, voor de openbare veiligheid te waken.

Duv. — Ik heb niet in last gekregen, om mijne broeders te bewaken; de groote Bar Johnson heeft ons ge- leerd: wanneer een vriend u dient, zoo kus hem

voor het voorhoofd; en wanneer een vijand zoo kus hem, op den mond.

Audit. — Gij wilt dus uw burgerlijke verplichting vervullen?

Duv. — Zeg 't mij: wie heeft er mijne, beurs- diensten van doen? Zeg het mij, en 't nacht, al woedde er een storm, ik zou hulpe snellen, ik zou den zoon mijns con- vels bijstaan, en aan zijne spoude mijn storten.

Audit. — Behoort gij dan tot deze of gene secte?

Duv. — Ik ben kwaker.

Audit. — De wet verplicht mij, u te straffen voor- zwaam een regter mag zich door ge- hoegenaamd laten afleiden; hij moet u, hij kan niet anders, hij is er in ge- verplicht.

Duv. — De groote Bar Johnson heeft ons gezegd: hij die u met het zwaard straft, dat is vallen; zoo raapt het op, om het hem- hand te geven. Broeder, ik vergeef he-

Na langdurige beraadslaging over dit wonderling- wordt de Kwaker DUVINAGE gestraft met 12 uren ge- De Griffier maakt zich gereed, om dat vonnis op- stellen, doch laat zijne pen vallen; de Kwaker ne- testend op, en, terwijl hij te den Griffier verbiedt, zegt hij op vromen toon: Broeder, zijt voorzigtig, anders uw uniform ligt bevlecken. —

De krijgsraad kan zich van lagchen niet wel houden.

Bertijdingen.

VLISSINGEN, den 18. November. Sedert den 16. dezer zij- reeds gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Elmuq, G. Allegan, Mataga, wijze, The. Fairies, J. Hilg- ro, koffij; Christian, G. E. Olsen, Montevideo, huiden;

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reeds na- Die Hofmann, C. J. Wilters, Bremen, suiker.

Wegens tegenwind en storm is uit zee teruggekomen: Leopold- wens, naar Rotterdam.

Advertentien.

* * * De Notaris D. UYTENHOOFEN, op- dag den 24. November 1840, des voorm-

\$ 10 ure, te Vlissingen, in het huis bewo- P. HARTMAN, bij de Rode Brug, W-

42, publiek aan den meestbiedenden pre- Verkoop:

300 TWEE- en EEN-MANS MATRA- goede Wol en Paardenhaar gevuld, w-

12 en 16 Ned. Ponden.

300 TWEE- en EEN-MANS HOOFDPA- gevuld met Wol, wegende ieder 4 M-

000 Paar TWEE- en EEN-MANS LINN- bruikte als nieuwe, SLAAPLAKENS.

En 300 Bestc Zwarte TWEE- en EEN- KENS.

Benevens onderscheidene andere MEUBIL- DEREN, almede in veiling te brengen.

Daags vóór de Verkoop op een iede- derz-

\$ + \$ N. N. kan zich op mij verlaten.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBODEN

DE SCHELDE

NOVEMBER 1840.

Van Vlissingen.		Van Bres-	
	or. min.		
Vrijdag 20,	Niet varen.	Vrijdag 20,	Niet varen.
Zaterdag 21,	"	Zaterdag 21,	"
Zondag 22,	"	Zondag 22,	"
Maandag 23,	"	Maandag 23,	"
Dingsdag 24,	nm. 12.	Dingsdag 24,	"
Woensd. 25,	" 12.30	Woensd. 25,	"
Donderdag 26,	" 1.	Donderdag 26,	"

Van VLISSINGEN naar NEUZEN

Maandag den 23 Nov. v.m. 10½ ure. — Terug-

Ter Drukkerij van P. WEBB'S DE SW-